

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ • • 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν 20

261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Ὁ Ἀπόστολος ἔγραφε πρὸς τοὺς νέους διότι ὡς εἶπεν, «οὗτοι εἰσὶν ἰσχυροί.» Ἀλλὰ πότε ὁ νέος εἶναι ἰσχυρὸς; Εἶναι ἰσχυρὸς ὅταν κρατεῖται καὶ σαλεύεται ὡς κάλαμος ὑπὸ χαμερποῦς τινος ὀρέξεως; Εἶναι ἰσχυρὸς ὅταν μιστίζεται καὶ ἀγεται καὶ φέρεται ὑπὸ τῆς ἀκολασίας ὡς δοῦλος, καὶ ὡς δοῦλος ὑποκύπτει ἀναισχύντως καὶ ἀνευ ἀντιστάσεως; Εἶναι ἰσχυρὸς ὁπόταν ἀνάγωγος ἐμπαιγμὸς, ἢ ἀνόητον σκῶμμα δύναται νὰ τὸν ἀποτρέψῃ ἀπὸ εὐγενοῦς σκοποῦ; Εἶναι ἰσχυρὸς ὅταν πνοὴ γυναικὸς δύναται νὰ καταρρίψῃ τὴν ἀπόφασιν καὶ ὑπόσχεσιν αὐτοῦ, καὶ νὰ τὰς ἀπομακρύνῃ τοῦ λογισμοῦ αὐτοῦ; Εἶναι ἰσχυρὸς ὅταν ἦναι παραπολύ δαίλδς ἵνα ἐμμεῖνῃ εἰς τὰς πεποιθήσεις τοῦ περὶ πίστεως καὶ ἀρετῆς εἰς τὸν Χριστόν; Ὁ Ἰωάννης δὲν ἔγραψεν εἰς τοιοῦτους.

Τὸ ποιοῦν τοὺς νέους ἰσχυροὺς εἶναι τὸ ἡθικὸν θάρρος, ὑψηλὸν ἀκατάβλητον θάρρος. Ἐν τε τῷ δημοσίῳ καὶ τῆς ἐργασίας βίῳ ἢ ἰδιότης αὕτη καθίστησι τὸν νέον ἱκανὸν νὰ εἴπῃ ὁ χι, ῥητῶς καὶ ὠρισμένως.

Ἐν ταῖς ἐσχάταις στιγμαῖς τοῦ πειρασμοῦ, οὐδέποτε, ὦ νέοι κάμψετε. Ἀποφύγετε τὸ ἀποτομον, ἀλλὰ μὴ πτοηθῆτε ἐκ τῆς ἀποφάσεώς σας. Μὴ ἀπατηθῆτε τοσοῦτον ἐκ τῆς γλυκύτητος τοῦ ποτοῦ ὥστε νὰ καταπίητε δηλητήριο. Μὴ συμφωνήσητε πρὸς μωρίαν τοῦ συρμοῦ. Μὴ κινήθητε ἐξ ἐμπαιγμῶν, οὐδὲ ἀλωθῆτε ἐκ τῶν παρακλήσεων. Ἑστέ πιστοὶ εἰς τὰς ὑφίστας περὶ τοῦ δικαίου ιδέας σας, εἰς τὰς περὶ καθήκοντος ἐπόψεις τὰς ἐν τῇ Γραφῇ, καὶ εἰς τοὺς περὶ ἀγιοσύνης πόθους, οἵτινες ἔρχονται εἰς ὑ-

μᾶς ἐν στιγμαῖς ὑπερτάτης ἐξάρσεως. Μὴ δισταζήτε νὰ ἐξετάζητε τὴν ἀλήθειαν ἀπλῶς καὶ ἐντίμως καὶ ὅταν εὗρητε αὐτὴν ἀκριβῆ ὁμολογήσατέ το ἐλευθέρως. Γινώτω ὁ φίλος καὶ ἐχθρὸς ὑμῶν ὅτι ἀγαπάτε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Σωτῆρα ὑμῶν τε καὶ ἐκείνων.

ΟΙ ΣΠΑΡΤΙΑΤΑΙ ΕΝ ΣΤΡΑΤΕΙΑ.

Τί τιμὴ ἔς τὸ παλληκάρι, ὅταν πρῶτο ἔς τὴν φωτιὰ, Σκοτωθῇ γιὰ τὴν πατρίδα μὲ τὴν σπάθη ὅτ' ἀδεξιά. Πόσον λυπηρὸν ν' ἀρίνη τὴν πατρίδα τὴν γλυκιά, Τὰ καλά του τὰ χωράφια καὶ νὰ ζῇ μὲ διακονιά. Μὲ γονιὰ νὰ παραδέρῃ, μὲ γυναῖκα ὡμορφονιά, Μὲ γερόντισα μητέρα, καὶ μ' ἀνήλικα παιδιά. Κ' ἀπ' τὴν στέρῃσι καὶ φτώχεια ὅπου πάη, ὅπου σταθῇ, Νὰ γνωρίζῃ ὅτ' εἶν' εἰς ὅλους ἡ ζωὴ του μισητή. Νὰ ντροπιάζῃ τὴν γενιά του, νὰ ντροπιάζεται κ' αὐτός, Καὶ ποτὲ νὰ μὴ τοῦ λείπῃ ἀπ' τὰ χεῖλη ὁ στεναγμός. Τέτοιον ἄνθρωπον καθέννας ζωντανὸς καταφρονῇ, Μὴδ' ἀφοῦ ὁτὸν τάφο πέσῃ τ' ὄνομά του μελετῇ. Εἰς τὴν μάχην ἃς χαθεῖμεν ὅλοι μ' ἄφοβη καρδιά, Ὁ καθέννας ἃς ποθάνῃ γιὰ πατρίδα γιὰ παιδιά. Ἐ τὴν φωτιὰ παλληκαράδες γέννη' ὅλοι ἕνα κορμί, Ἐ τὴν φωτιὰ μὴ ντροπιασθῆτε ἔς ἂν φυγάδες ἔς ἂν δειλοί. Λεοντόκαρδον τὸ στήθος καθέννας σας ἃς φανῇ, Τοὺς ἐχθρούς σας πολεμοῦντες μὴ ψηφᾶτε τὴ ζωὴ. Νὰ μὴ φύγητε κ' ἀφήσετε τὰ σεβάσματα γερατιά, Ποῦχουν ἀχαμνὰ τὰ χεῖρα καὶ τὰ γόνατα βαριά. Ἐντροπή σας, ἐντροπή σας, ἀπὸ πίσω νὰ ἦναι ὁ νῖδς, Καὶ ὁ ἀδύνατος ὁ γέρος νὰ παθάνῃ μ'προσθινός, Πῶχει κάτασπρα τὰ γένητα, κάτασπρη τὴν κεφαλῇ, Κ' εἰς τὰ χῶματα νὰ ἀρίνη τὴν ἀδούλωτη ψυχὴ. Ὅλοι οἱ κίνδυνοι πολέμοι, ὅλοι πρέπουσιν εἰς τὸν νῖδ, Εἰς τὸ νῖδ πολέμοι πρέπουσιν, ποῦ τὸ σῶμα ἔχ' ἀντηρό. Σεβαστὸς εἶναι σ' τοὺς ἄνδρας ἔς τὰς γυναῖκας ποθητὸς, Εὐμόρφος κ' ἂν πρωτοπέσῃ κ' εἰς τὸν πόλεμο νεκρός.

Ἄς ἐξηθῇ ὑποσθὰ ἔς τὸ γέρον κ' ἄπιστος ἄς στυλωθῇ
Καὶ τὰ δόντια τοῦ ἄς σφίξῃ μέσ' τὸ αἷμα ἄς κυλισθῇ.

[Τυρτ. Παρατρ. Τρικούπι].

Ὅτε ποτὲ ἐν στρατείᾳ οἱ σύμμαχοι τῶν Σπαρτιατῶν ἐμέμφοτον τὸν βασιλέα Ἀγησίλαον, ὅτι ἄνευ ἀνάγκης ἐφθείροντο ἐν τῷ πολέμῳ καὶ ἀνὰ πᾶν ἔτος πολλοὶ ὤφειλον νὰ ἀκολουθῶσιν ὅτε μὲν ἐνταῦθα, ὅτε δὲ ἐκεῖ, μικρὸν ἀριθμὸν Σπαρτιατῶν, διέταξεν οὗτος, ὥςτε πάντες οἱ σύμμαχοι ἀναμῖξ, οἱ δὲ Σπαρτιάται τὸν ἀντίον κεραισμένοι νὰ καθίσωσιν. Ἐπειτα προσέταξε διὰ τοῦ κήρυκος κατὰ πρῶτον νὰ ἀναστῶσιν οἱ κεραιμῆες καὶ μετὰ τούτους οἱ χαλκεῖς εἰτα κατὰ σειρὰν οἱ τέκτονες οἱ οἰκοδόμοι καὶ οὕτως ἕκαστος τῶν ἄλλων χειρονάκτων. Ἐπειδὴ δὲ οὕτω πάντες μὲν σχεδὸν οἱ σύμμαχοι ἀνέστησαν, οὐδεὶς δὲ τῶν Σπαρτιατῶν, τότε ὁ Ἀγησίλαος γελῶν εἶπεν: «βλέπετε, σύμμαχοι, ὅτι ἡμεῖς ἀποσπέντομεν πλείονας πολεμιστάς, παρὰ ὑμεῖς.» Ὁ Σπαρτιάτης οὐδεμίαν ἐξήσκει τέχνην, οὐδὲν βράναισον ἔργον, ἀλλ' ἦσαν μόνον μαχηταὶ καὶ ἐν τῇ τέχνῃ μόνον ταῦτα ἦσαν ἀρίστα ἐξησκημένοι.

Σπαρτιατικὸς στρατὸς συνίστατο ἀπὸ τῶν μεσσηνιακῶν πολέμων ἐκ πέντε στρατιωτικῶν σωμάτων. Τὸν πυρῆνα τοῦ στρατοῦ ἀπετέλουν αὐτοὶ οἱ Σπαρτιάται, ἅπαντες ὀπλίται. Πρὸς τούτοις ἦσαν οἱ περίοικοι, οἵτινες ἄλλοι μὲν ὑπηρετοῦν ὡς ὀπλίται, ἄλλοι δὲ ὡς ψιλοὶ, καὶ οἱ Εἰλωτὲς χρησιμεύοντες ὡς σκευοφόροι καὶ συνάμα ὡς ψιλοὶ. Οὗτοι ἠκολούθουν τοὺς κυρίους των, φέροντες σκευή, ἐνίοτε ἐπὶ πρὸς ἓνα Σπαρτιάτην ἀναλογούντες, καὶ συμπαρατάσσοντο αὐτοῖς ὡς ὀπλοφόροι, ὀφείλοντες καὶ ἐν τῇ μάχῃ νὰ παρίστανται, ὅπως ἀποκομίζωσι τοὺς πεσόντας καὶ τραυματίας. Ἐν μέρει ἐχρησίμευον ἐν τῇ μάχῃ εἰς τὸ νὰ πληρώσωσι τὰ προερχόμενα κενά, νὰ καταλαμβάνωσι τὰ ὀπίσθια τῶν μακρῶν στίχων καὶ νὰ ἐνισχύωσι τὴν πίεσιν. Ἐν μέρει ἠνώχλουν τὸν ἐχθρὸν ἐκ τῶν ὀπισθεν καὶ ἀπὸ τῶν πλαγίων ὡς σφενδονῆται καὶ ἀκοντισταί. Ἐκτὸς τούτου μετεχειρίζοντο τοὺς Εἰλωτας πρὸς ὀχύρωσιν τοῦ στρατοπέδου, πρὸς μετακομιδὴν τῶν ἐπιτηδείων καὶ ἐπιτέλεσιν ἄλλων ἔργων, ἅτινα ἀνῆκον εἰς ἰδιώτην. Ἐν τῇ ἐν Πλαταιαῖς μάχῃ ἦσαν 5000 Σπαρτιάται, 5000 περίοικοι ὡς ὀπλίται, καὶ ἄλλοι τόσοι ὡς ψιλοὶ καὶ 35,000 Εἰλωτὲς. Πρὸς τοῖς Σπαρτιάταις, περίοικοις καὶ Εἰλωσι, προσθετοὶ ἔτι οἱ μισθοφόροι καὶ πολλοὶ σύμμαχοι. Οἱ Σπαρτιάται ἐκστρατεύοντες διέθετον μικρὸν ἀριθμὸν στρατιωτῶν, ἀλλὰ κατ' ὀλίγον τῇ προσελούσει τῶν ἄλλων πελοποννησίων συμμάχων καθίσταντο ἰσχυρὸν σῶμα, καὶ παρῆχον εἰς πάντα τὸν στρατὸν τὴν εὐτάθειαν καὶ τὸν ἑαυτῶν χαρακτήρα.

Κατὰ τὸν Ξενοφῶντα, ὅστις παρέχει ἡμῖν ἀκριβεστάτας καὶ σαφεῖς εἰδήσεις περὶ τῶν στρατιωτικῶν τῶν Σπαρτιατῶν, ἡ μάχμιος στρατιὰ διηρεῖτο εἰς 6 μόρας, ὧν ἐκάστη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξ ὀπλιτῶν συνίστατο ἐκ 4 λόχων, ὁ δὲ λόχος ἐκ δύο πεντηκοστῶν, ἡ δὲ πεντηκοστὴ ἐκ δύο ἐνωμοτιῶν. Ἀρχηγὸς μιᾶς μόρας ἦτο ὁ πολέμαρχος, οὗ ὑποδεέστεροι ἦσαν οἱ λοχαγοί, πεντηκοστῆρες καὶ ἐνωμοτάρχαι. Ἡ

πεντηκοστὴ συνίστατο ἐκ 50 ἀνδρῶν, ἡ ἐνωμοτία ἐξ 25, ὁ λόχος ἐξ 100 καὶ ἡ μόρα ἐκ 400. Σύμπας ὁ ἀριθμὸς τοῦ μαχίμου στρατοῦ συνεποσοῦτο εἰς 2400 ἀνδρας. Ἡ ἀριθμητικὴ αὕτη ἀναλογία ὑπῆρχεν εὐθὺς μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην, ὅτε καὶ ὁ Ξενοφῶν ἔγραψεν. Πρὸς δὲ τούτοις ὁ Ξενοφῶν ποιεῖται λόγον περὶ μόρας μόνον ἐκ Σπαρτιατῶν συγκεκμημένης, ἥτις σπανίως ἢ οὐδέποτε ἐστράτευεν. Ἐν πολέμῳ ἡ μόρα ἐνισχύετο ἔτι διὰ περιόικων ἐν τῇ ἐν Λεύκτροις μάχῃ π. χ. ἐπολέμησαν μόνον 70 Σπαρτιάται καὶ ὅμως ὁ βασιλεὺς Κλεόμβροτος ὠδήγει 4 μόρας. Ἡ δύναμις τῆς μόρας κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἦτο διάφορος. Ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος αὐτοῦ λέγεται ἅπαξ ὅτι συνέκειτο ἐξ 600 ἀνδρῶν, κατ' ἄλλους δὲ συγγραφεῖς ἐκ 500, 700 καὶ 900 ἀνδρῶν. Παρὰ Θουκυδίδην δὲν γίνεται μνεῖα μόρας, ὁ δὲ λόχος κατ' αὐτὸν συνέκειτο ἐκ 512 ἀνδρῶν.

Εἰς ἐκάστην μόραν παρετάσσετο καὶ ἢ τις ἱππικὸς ἐξ 100 ἀνδρῶν ἐν γένει δὲ τὸ Σπαρτιατικὸν ἱππικὸν ἦτο ἀτελὲς καὶ ὑπελείπετο πολὺ τοῦ ἱππικοῦ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. Ἐπὶ τῆς ἐν Λεύκτροις μάχης διετήρουν τὸ ἱππικὸν ὡς ἐξῆς: Οἱ εὐποροὶ πολῖται ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ τρέφωσιν ἵππον διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν νῆ νὰ παρέχωσι τὴν ἀπαιτουμένην ἀποσκευήν. Αὐτοὶ δὲ δὲν ὑπηρετοῦν ὡς ἱππεῖς, ἀλλ' ἐξέλεγον τοὺς τοιοῦτους ἐκ τῶν ἀσθενεστάτων καὶ ἀνικάνων ὀπλιτῶν, καὶ ὅτε ἔπρεπε νὰ ἀρχίσῃ ἡ στρατεία, τότε ἵππευσεν ὁ πρὸς τοῦτο ὀρισμένος καὶ ἐπορεύετο εἰς τὸν πόλεμον, χωρὶς πρότερον νὰ ἀσκηθῇ. Πιθανῶς οἱ ἱππεῖς οὗτοι ἦσαν περίοικοι.

Παρὰ τῷ στρατῷ τῶν Σπαρτιατῶν συνεκροτεῖτο ἰδιαίτερον τι σῶμα ἐλαφροῦ πεζικοῦ οἱ Σκιρίται, ἐκ τῆς Σκιρίτιδος χώρας παρὰ τὰ ἀρκαδικὰ σύνορα. Ἦσαν δὲ ὁμάς ἐξ 600 ἀνδρῶν οἵτινες ἐν τῇ ὁδοπορίᾳ προεπορεύοντο καὶ ἦσαν οὐράγοι, ἐν τῷ στρατοπέδῳ ἀπετέλουν τὴν προφυλακὴν, ἐν δὲ τῇ μάχῃ ἐτοποθετοῦντο ἐν τῇ δεξιᾷ πτέρυγι. Ἦσαν δὲ ἐπιτήδειοι εἰς ταχεῖαν προσβολὴν καὶ εἰς ἐφόδους κατὰ ὑψηλῶν θέσεων ὅπου ἦτο κίνδυνος ἔσπευδον πρὸς βοήθειαν καὶ πολυτάκεις ἀπεφάσιζον τὴν νίκην.

Ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ὠδήγουν τὸν στρατὸν οἱ δύο βασιλεῖς καθ' οἷον οὐδέποτε ἤθελον. Ἀλλ' ἀφοῦ οἱ βασιλεῖς Δημάρατος καὶ Κλεομένης ἤρσαν ἐν ἐκστρατεία τινι, ἐγένετο νόμος νὰ μὴ στρατεύωσιν καὶ οἱ δύο βασιλεῖς· βραδύτερον δὲ ὅτε ἡ Σπάρτη διεξῆγε τοὺς μεγαλειτέρους πολέμους καὶ ταῦτοχρόνως ὤφειλε νὰ πέμπῃ πολλὴν στρατιάν, διωρίζοντο καὶ ἄλλοι στρατηγοὶ ἐκτὸς τῶν βασιλέων. Πρὸς δὲ τούτοις καὶ ἡ ἰσχὺς τῶν στρατηγῶν ἐν πολλοῖς περιωρίσθη ὑπὸ τῶν ἐφόρων. Συνήθως τὸν βασιλέα συνώδεον εἰς τὸν πόλεμον δύο ἔφοροι, ὅπως ἐπαγρυπνώσι μὲν, ὡς ἐλέγετο, περὶ τῆς πειθαρχίας, πράγματι δὲ, ὅπως ἐπιβλέπωσιν αὐτὸν τὸν βασιλέα. Οἱ ἐγγύτατα τῷ βασιλεῖ ἱστάμενοι στρατηγοὶ ἦσαν οἱ πολέμαρχοι, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν μορῶν. Οὗτοι συνεσκήνουν τῷ βασιλεῖ, τοῖς πυθίοις καὶ τρισὶν ἔτι ὁμοίοις, οἵτινες ἐφρόντιζον περὶ τροφῆς καὶ

είχον άλλας τινάς διοικητικὰς ὑπηρεσίας, καὶ ἦσαν ὁμοτράπεζοι τοῦ βασιλέως. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἀνῆκαν εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ βασιλέως οἱ μάντιες, οἱ ἱατροί, οἱ αὐλωδοί, οἱ λαφυροπώλαι, οἵτινες μετὰ τῶν δύο ἐφόρων ἐλάμβανον τὰ λάφυρα, οἱ Ἑλλανοδίκαι, οἵτινες ἐδίκαζον τὰς ἐν τῷ στρατῷ διαφοράς, ὁ πυρφόρος καὶ οἱ ἄνδρες, οἵτινες ἐν τινι τῶν μεγάλων ἐθνικῶν ἀγώνων εἶχον νικήσει καὶ ἐπομένως εἶχον τὴν τιμὴν νὰ ἴστανται παρὰ τῷ βασιλεῖ ἐν τῇ μάχῃ.

Ἰδιαιτέραν σωματοφυλακὴν τοῦ βασιλέως ἀπετέλουν οἱ 300 ἵππεις, ἐκλελεγμένοι ἐκ τοῦ ἀνθους τῆς Σπαρτιατικῆς νεολαίας. Ἐκαλοῦντο δὲ οὕτω πιθανῶς διότι ἐν ἀρχαιοτέροις χρόνοις ὑπηρετοῦν ὡς ἵππεις, ἀλλ' ἦσαν ὀπλίται καὶ ἐξελέγοντο κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον. Οἱ ἔφοροι διώριζον ἐκ τῶν ἐφήβων, οἵτινες ἦσαν περὶ τοῦ 30 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, τρεῖς ἱππαγρέτας, καὶ ἕκαστος τούτων ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μὴ ἐτι συμπληρωσάντων τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των ἐξελέγετο ἕκατὸν τοὺς ἱκανωτάτους. — Ἐκ τούτων, οἵτινες διήνυσαν τὸ τριακοστὸν ἔτος καὶ ταχθέντες ἐν τοῖς ἀνδράσι ἐξῆλθον τοῦ τιμητικοῦ τούτου σωματείου, ἐλάμβανον οἱ ἔφοροι ἐτησίως πέντε καλουμένους ἀγαθοεργούς, οἵτινες ἐπὶ ἐν ἔτος ὑπηρετοῦν εἰς διαφοροὺς ἀποστολάς τὴν πολιτείαν.

Ἰπὸ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΑΛΑΝΗ.

[Ἔπεται συνέχεια].

Η ΡΟΖΑ

Η ΤΑ ΔΥΟ ΦΡΟΥΡΙΑ

[Συνέχεια Ἰδε ἀριθ. 16.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἡ Ρόζα γίνεταί ὑπηρετρία ἀγροίκου καὶ ὀργίλου γυναικός. — Πληροφορεῖται ὅτι ὁ σύζυγός αὐτῆς εἶναι ὄχι μόνον θυρωρός, ἀλλὰ καὶ δεσμοφύλαξ ἐν τῷ Φρουρίῳ τῶν Αἰχμαλώτων.

Ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ εἰπομεν ὅτι ἡ σύζυγός τοῦ θυρωροῦ ἐκράτησε, τὴν Ρόζαν καὶ τὴν Ἀγνήν εἰς τὸ γεῦμα. Ἐνῶ λοιπὸν ἐγεύοντο ὁ θυρωρός ἠρώτησεν αὐτάς, πῶς ὠνομάζοντο καὶ τί ἔργον μετήρχοντο οἱ γονεῖς των. «Κατοικοῦμέν μακρὰν ἐντὸς τοῦ δάσους,» εἶπεν ἡ Ἀγνή· ὁ μὲν πατήρ μου εἶναι ἀνθρακεύς, ἡ δὲ μήτηρ μου καὶ ἐγὼ πλέκομεν περικνημίδας πρὸς πώλησιν. «Εἶναι δὲ λίαν περιποιητικοὶ πρὸς ἐμέ,» ἐπρόσθεσεν ἡ Ρόζα, «ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐγὼ μένω παρ' αὐτοῖς· ἡ μὲν μήτηρ μου ἀπεβίωσε πρό τινων μηνῶν, ὁ δὲ πατήρ μου ὑπῆρξε πολὺ ἀτυχής· τοῦτον πρό πολλοῦ οὔτε εἶδον οὔτε ἔμαθόν τι περὶ αὐτοῦ. Ὅθεν ἐπιθυμῶ νὰ λάβω ὑπηρεσίαν τινά· ἡ δὲ φίλη μου αὕτη γνωρίζει ὅτι δύναμαι νὰ ὑπηρετῶ ἐν τινι οἰκίᾳ· ἀρκοῦμαι δὲ εἰς μέτριον μισθόν.»

«Χαίρω,» ἀπήντησεν ἡ γυνὴ τοῦ θυρωροῦ· «διότι ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην τοιαύτης νεανίδος ἵνα μὲ βοηθῇ εἰς τὴν ἐργασίαν μου. Σὲ δέχομαι ἀμέσως ἐπὶ μισθῷ.» Ἡ δὲ Ἀγνή ζητήσασα τὴν ἀδειαν νὰ ὁμιλήσῃ, εἶπε, «νομίζω ὅτι πρέπει πρῶτον νὰ συμβουλευθῇ περὶ τούτου τοὺς

γονεῖς μου.» «Ὁρθότατα,» ἀπήντησεν ὁ θυρωρός. «Ἄν δὲ οὗτοι συγκατανεύσωσι, τότε δύνασαι νὰ ἔλθῃς; ὁσον τάχιον τόσον καλλίτερα.» Ἡ Ἀγνή ἐζήτησε μιᾶς ἐβδομάδος προθεσμίαν ἵνα ἐτοιμασθῶσιν ἐνδύματά τινα διὰ τὴν Ρόζαν ἀναγκαῖα ἂν αὕτη ἀναδεχθῇ ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν. «Ἀλλὰ καθ' ὅλας ταύτας τὰς ἡμέρας θὰ ἦμαι ἄνευ ὑπηρετρίας,» εἶπεν ἡ γυνὴ τοῦ θυρωροῦ, «ἵσως δὲ ἐν τῷ μεταξὺ προσφερθῇ ἄλλη κόρη.» «Μὴ ζητήσατε παρακαλῶ ἄλλην,» εἶπεν ἡ Ρόζα. «Νομίζω ὅτι θὰ δυνηθῶ νὰ ἔλθω μεθαύριον, ἂν ἐπιτρέψῃτε τῇ Ἀγνῇ νὰ φέρῃ τὰ ἐπίλοιπα τῶν ἐνδυμάτων μου τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα.» «Βεβαίωτατα,» ἀπήντησεν ἡ γυνὴ· «καὶ δύναται νὰ γευματίσῃ μετ' ἡμῶν μετὰ τὸν μακρυὸν περιπατόν της.» «Ὅσάκις δὲ ἔρχεσαι νὰ βλέπῃς τὴν φίλην σου,» προσέθεσεν ὁ θυρωρός, «φέρε καὶ μύκητας· τὸ ἀντίτιμον τῶν ὀπείων θὰ ἦναι βοήθειά τις εἰς τοὺς γονεῖς σου.»

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν νεανίδων τούτων, ὁ θυρωρός παρετήρησεν εἰς τὴν σύζυγόν του, ὅτι ἡ γλῶσσά της κατεφόβησε τοσοῦτον αὐτάς, ὥστε δὲν ἠλπίζεν ὅτι ἡ μελαγχρινὴ ἐκείνη κόρη ἠθέλει ἐπιστρέφει ἵνα γείνη ὑπηρετρία της. «Ἀλλὰ προσέφερα,» εἶπεν ἡ γυνὴ τοῦ θυρωροῦ, «ἔπειτα εἰς αὐτάς καλὸν γεῦμα. Εὐχομαι νὰ ἔλθῃ, διότι οἱ τρόποι της μὲ ὑπερήρξαν. Ἦθελα εὐχαριστηθῇ ἂν τὰ τέκνα μας συνεθίσωσι νὰ τρώωσι, νὰ ὁμιλῶσι καὶ νὰ περιπατῶσιν, ὡς αὕτη. Ὑποπτεύω ὅτι ὁ πατήρ της εἶναι εὐπατρίδης τις, ὅστις ὑποπεσὼν εἰς τι πλημμέλημα ἐδραπέτευσεν.» «Τοῦτο εἶναι ἐνδεχόμενον,» παρετήρησεν ὁ θυρωρός· «ὅθεν ἂς μὴ ἐρωτῶμεν αὐτὴν περὶ τοῦ πατρὸς της, ἄλλως ἡ παρ' ἡμῖν διαμονὴ της δὲν θὰ τῆς ἦναι εὐχάριστος· εἶναι δὲ βέβαιον ὅτι εἶναι εὐκόλον νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἄλλης οἰκογενείας. Σὲ συμβουλεύω λοιπὸν, νὰ μὴ τὴν στέλλῃς ἐντὸς τοῦ Φρουρίου μὲ παραγγελίαν τινά, ἄλλως ὁ οἰκονόμος, ἡ αὕτη ἡ Κυρία Χίλδα, (ἡ σύζυγός τοῦ Ἰππότου Ἐμβῆ,) ἐνδεχόμενον νὰ τὴν ζητήσῃ δι' ἑαυτήν. Φαίνεται, καίτοι πενιχρῶς ἐνδεδυμένη, μάλλον κατὰ ληλος νὰ περιποιητῇ τὰ τέκνα τοῦ Ἰπποτοῦ Ἐμβῆ, παρὰ νὰ μαγειρεύῃ καὶ νὰ καθαρίζῃ τὴν οἰκίαν μας.» «Καὶ ἄνευ τῶν παρατηρήσεών σου,» εἶπεν ἡ σύζυγός του, «ἠθέλον προσέξει, ὥστε νὰ μὴ ἀναμιγνύεται μὲ τὰς ἄλλας ὑπηρετρίδας.» Οὐδὲν εἰς ταῦτα ἐπρόσθεσεν ὁ θυρωρός διότι ὢν φιλήσυχος ἄνθρωπος ἐφοβεῖτο μήπως ἐρεθισθῇ ἡ σύζυγός του. Ἡ Ρόζα καὶ ἡ Ἀγνή ἐπιστρέφουσιν ὑπὸ ἐδέχθησαν κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ δάσους ὑπὸ τοῦ Βυρξίου καὶ τῆς συζύγου του, οἵτινες παρήτησαν τὰ ἔργα των ἀνησυχούντες καὶ ἐλεγχόμενοι ὑπὸ τῆς συνειδήσεώς των, διότι ἀφῆκαν τὴν ἐαυτῶν θυγατέρα καὶ τὴν ἀγαπητὴν δεσποινίδα Ρόζαν νὰ πορευθῶσι μέχρι τοῦ Φρουρίου τῶν Αἰχμαλώτων. Σᾶς ἀφίνω νὰ φαντασθῇτε τὴν χαρὰν τοῦ καλοῦ τούτου ζεύγους, ὅτε εἶδον αὐτάς ἐπανεληούσας. Καθ' ὅλην δὲ τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν ὁδόν, ὁ Βυρξίος μετὰ τῆς γυναικὸς του καὶ τῆς Ἀγνῆς προσεπάθουν παντὶ σθένει ν' ἀποτρέψωσι τὴν Ρόζαν τοῦ νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ποταπῆς καὶ ὀργίλου γυναικός. «Ἀλλὰ